

— ❁ СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА ❁ —

Майски день.

И цвѣття изъ полята
Цъвнали сж вечъ;
Шумъ на вади изъ ливади
Носи се далечъ.

Въ сладка пѣсень е унесенъ
Славей упоень;
Втора нѣма тѣй голѣма
Радость тукъ за менъ! . . .

Люб. Бобевски.

Цвѣтенъ букетъ.

зъ лежахъ въ болницата. Болестъта ми бѣ опасна и тежка. Постоянно пѣшкахъ и се прѣвивахъ отъ голѣми болки въ корема. Цѣлото ми тѣло горѣше въ силенъ огънь и умътъ ми не можеше да разбере що става съ мене. На корема ми слагаха често тежки мѣхове съ ледъ и не ми даваха да се мръдна на мѣстото си : болничнитѣ служители ме вдигаха и слагаха на леглото.

Когато ме прихващаха силнитѣ болки, азъ охкахъ високо, изплѣвѣхъ езикъ, скърцахъ зѣби и чупѣхъ прѣститѣ си. Щомъ заминаваха болкитѣ, тогава прѣдъ мене се вѣставяха образитѣ на високи гори, тъмни ями, блѣдни жени съ бѣли дрехи и черни дяволи. Въ това врѣме азъ не можахъ да разбере сънувамъ ли, или виждамъ истински прѣдмети.

Слѣдъ нѣколко врѣме болкитѣ ми прѣминаха, умътъ ми се поизбистри и азъ разбрахъ, че се намирамъ въ градската болница. Въ стаята имаше двѣ легла: на едното лежахъ азъ, а на другото—бѣлобрадъ старецъ. Около насъ постоянно шетаха добродушни сестри—милосерди, които

ни подаваха ястие, цѣрове и ни чистѣха леглата. Два пѣти прѣзъ деня дохождаше болничниятъ лѣкаръ, който ни прѣглеждаше много внимателно.

Въ началото лежахъ съ вързани очи и не ми се искаше да ямъ. Но това тежко врѣме мина, азъ почнахъ да усѣщамъ гладъ и самъ

захванахъ да искамъ ястие отъ милосердитѣ. Ала тѣ ми даваха само едно млѣко и рѣдкѣ бульонъ съ нѣколко трохи бѣлѣ хлѣбъ. Дълго врѣме лежахъ въ сѣщата стая и виждахъ все едни и сѣщи хора и прѣдмети. Това ми омръзна и търсихъ случай да погледна прѣзъ прозореца на улицата, за да се понарадвамъ на Божия свѣтъ; ала, за жалость, леглото ми бѣше далечъ отъ него. Само надвечеръ стаята ни се огрѣваше

отъ слънчевитѣ лъчи и азъ си грѣяхъ мършавитѣ рѣцѣ на пролѣтното слънчице. То ме дразнѣше и караше да мисля за хубавитѣ пролѣтни цвѣтя, дѣвналитѣ дървета, зеленитѣ ливади, ниви и тръндафили, които ме караха да плача за живота на здравитѣ дѣца.

Една сутрина се събудихъ рано и усѣтихъ, че стаята ми е изпълнена съ приятна миризма отъ пролѣтни цвѣтя. Започнахъ да разглеждамъ прозорцитѣ и да се чудя отъ гдѣ иде тази миризма. Случайно погледнахъ на масата и видѣхъ въ една чаша сложенъ букетъ отъ миризливи майски цвѣтя. Станахъ и се приближихъ до тѣхъ; почнахъ да ги бутамъ съ рѣцѣ и да ги мириша отъ душа. Слѣдъ малко въ стаята влѣзе прислужницата, която ми носѣше чаша съ чай. . . .

— Къдѣ е чашата за стареца? — попитахъ азъ.

— Ти си вече самъ въ стаята, отговори тя.

— А къдѣ е той?

— Той отиде въ нова стая съ друго легло..

— Горкиятъ старецъ, прѣселилъ се вече въ вѣчността!... казахъ азъ и поронихъ нѣколко едри сълзи.

— А кой остави тия цвѣтя? — попитахъ пакъ.

— Нищо не зная, каза тя и си излѣзе.

Всѣка сутрина нѣкой промѣняше цвѣтята съ нови, но азъ не можахъ да го забѣлѣжа. То ва се продължаваше дордѣто оздравѣхъ.

Въ болницата лежахъ цѣли два мѣсеца.

Слѣдъ като оздравѣхъ, лѣкарътъ ми позволи най-прѣдъ да пристѣпя нѣколко крачки, като малко дѣте, което за прѣвъ пѣтъ се учи да хо

ди. Щомъ прѣкрачихъ петъ крачки, почнахъ да политамъ. Той ме улови за рѣка, ме сложи отново на леглото.

Въ болницата стояхъ още десетъ дни. Въ това врѣме почнахъ да ямъ много и силитѣ ми се възвърнаха. Най-послѣ лѣкарътъ заповѣда да ме извадятъ отъ стаята и да ме пратятъ у дома. Съобщиха на домашнитѣ ми и тѣ дойдоха още на другия день и ме заведоха въ село, къдѣ-то започнахъ да играя весело съ моитѣ мили другарчета.

И днесъ, като си спомня за стареца, хваща ме жалъ, че не можахъ да видя, когато го отнесоха, за да се простя съ него.

Пролѣтна нощъ.

Огрѣла е мѣсечинка
Пълна на небето,
Прѣска свѣтлина сребриста
Вредъ по ширинето.

А край нея ясни звѣзди
Редомъ се явяватъ,
И задружно небосвода
Тъмень освѣтяватъ.

Всичко живо, уморено,
Въ тоя часъ почива,
Само славеятъ е буденъ —
Кръшенъ гласъ извива.

Бистропѣнесто поточе
Шумно му приглася,
А тихъ вѣтрецъ надалеко
Пѣсень имъ разнася.
с. Кралъ-Бунаръ.

К. Поповъ.

Свободата...

Ето що разказва единъ пътешественикъ
за единъ младъ *орангутанъ*:

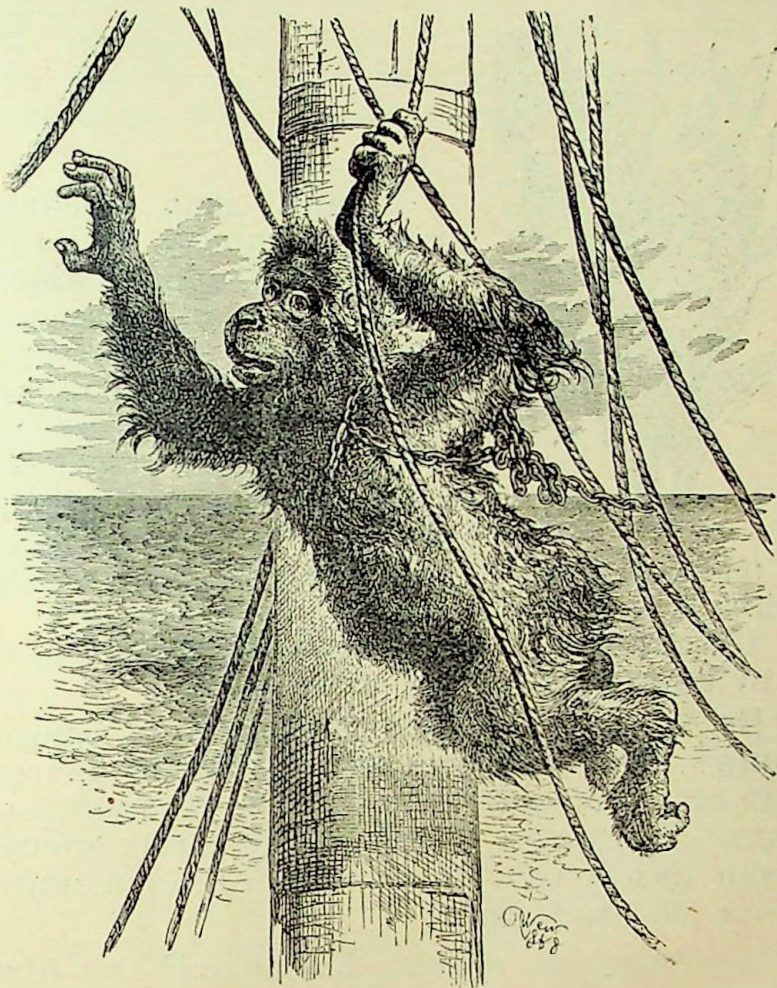
На тръгване отъ островъ *Ява*, азъ си купихъ единъ младъ *орангутанъ*. Като се качихъ на парахода, вързахме го съ желъзна верига о мачтата (дебело и високо дърво, което се издига въ срѣдата на парахода и овързано съ дебели въжета). Маймуната можеше да се движи въ кръгъ на 2 — 3 метра. Азъ се отстранихъ слѣдъ това и наблюдавахъ прѣзъ всичкото врѣме какво ще прави.

Орангутанътъ се движеше силно и изпъваше веригата. Той изпули очи, разпери прѣсти и изкаше да се освободи. . . . Горкото животно много се мъчеше отъ тази верига, която му бѣ взела свободата! . . .

Най-сетнѣ слѣдъ дълги мъки, орангутанътъ можѣ да откопчее веригата, метна я на раменѣтъ си и като свѣткавица се покатери по-въжетата. Сега се усѣщаше по-свободенъ. . . . Той скачаше отъ въже на въже и издаваше радостни викове. Ту се издигне високо по въжетата, ту веднага се спуствне надолу, послѣ се хвърли на друго въже и почне да се люлѣе. . . По нѣкога се засилваше силно, като че иска да се хвърли въ океана. . . . Той се радваше като малко дѣте. Опитвахме се да го снемемъ долу, но така силно се държеше, че не бѣ възможно.

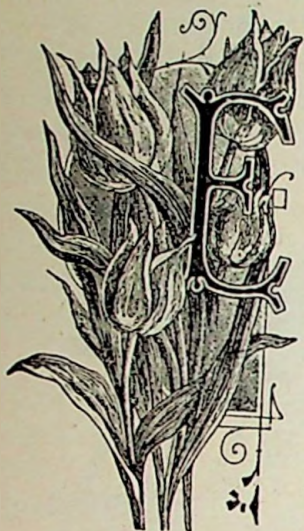
Когато дойдохме въ по-студенитѣ мѣста, орангутанътъ се промѣни съвсѣмъ. Той се гърчеше, свиваше и самъ слѣзе долу и отъ студа из-

даваше жалостни викове. Най-сетнѣ той се хвър-
ли въ прѣгрѣдките на едного, за да може да се

стошли. И когато искаха до го оставятъ, той се
стискаше още по-силно. . . И до като не го за-
ключихме въ топла стайчка, не се откъсваше
отъ човѣка.

ЗлатнитѢ цвѣтя.

динъ день френскиятъ кралъ Хенрихъ IV отишелъ на гости у единъ приятель. Слѣдъ като се нахранили и наприказвали, приятельтъ завелъ краля въ градината си. Въ градината имало чудни хубави цвѣтя, които се отличаваха по своята рѣдкость. Особено се харесали на краля разноцвѣтнитѢ рози. Той ги гледалъ дълго врѣме и се радвалъ на хубостта имъ.

Кралътъ похвалилъ любезно приятеля си, за гдѣто има толкози богата градина.

Въ това врѣме при тѣхъ дошелъ единъ работникъ. Той отдалечъ забѣлѣзалъ радостта на краля отъ хубавитѢ цвѣтя и като се приближилъ, казалъ: „Царю, въ моята градина има много похубави цвѣтя отъ тѣзи; моля, елате ги вижте!“... Царятъ се съгласилъ.

Работникътъ завелъ Хенриха IV не при нѣкоя цвѣтна градина. а при своята буйна изкла-сила нива. Той откъсналъ единъ житенъ класъ и казалъ: „Ваше Величество, ето най-хубавитѢ цвѣтя, които азъ познавамъ. . .“

Царьтъ останалъ очуденъ отъ тѣзи думи и слѣдъ малко отговорилъ: „Да, имашъ право, и азъ прѣдпочитамъ тѣзи цвѣтя“.

Като се върналъ въ Парижъ, кралятъ изпратилъ на работника четири златни класове за споменъ. Синоветъ на работника запазели за дълго врѣме този цѣненъ подаръкъ.

Бенковски и неговата смъртъ

Тежки врѣмена прѣживѣхме ние, българитѣ. Тѣхъ наричаме *стари* врѣмена, когато българинътъ е билъ безгласенъ робъ, а турчинътъ—воленъ неговъ господарь. И туй робство е траяло близо петстотинъ години. Прѣзъ това толкова дълго врѣме сж биле правени много злини на българина. Той не е ималъ свой имотъ, защото турцитѣ сж го разграбвали или прахосвали; не е можелъ да се радва на своя животъ, защото въ бѣса си турцитѣ никого не сж пощадявали, а немилостиво убивали мъже и жени, дѣца и старци. . . .

* * *

Тежки врѣмена прѣкарахме ние, българитѣ, ала днесъ сме вече свободни господари и никой не се бои отъ турската немилость. . . .

Колко хубаво и колко сладко е да живѣе човѣкъ свободно и да се нарежда тѣй, както той най-добрѣ обича!

Но не така лесно придобихме тази свобода. Тежкото робство стресна дълбоко измъченитѣ живи българи и тѣ замислиха вече какъ да се освободятъ. Мнозина отъ по-ученитѣ и събудени българи започнаха да кръстосватъ изъ поробена България. Тѣ събираха всички по-будни младежи около себе си и ги опѣтваха като що да се направи, за да се избавятъ всички отъ своя мъчителъ

Народни апостоли — тѣй се наричаха всички ония българи, които горещо обичаха своята поробена страна. Тѣ не жалѣха своя животъ, а се скитаха като не-мили, не-драги по всички краища на своята татковина и врѣдъ проповѣдваха едно и сѣщо слово :

Стига вече толкозъ робство,
Стига толкозъ срамъ;
Нека всички да възстанемъ
Противъ нашия тиранъ! . . .

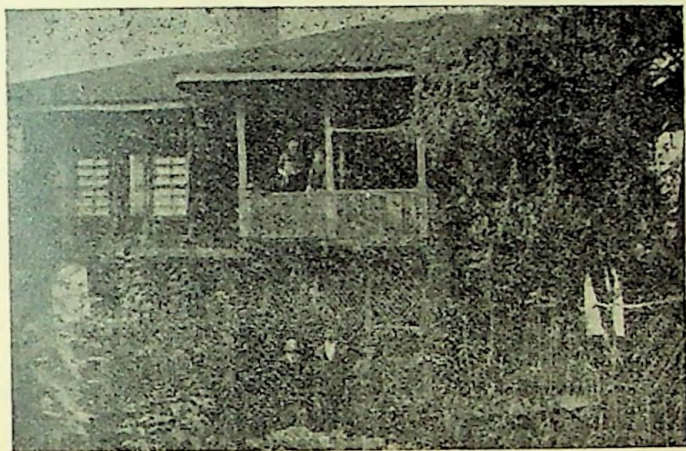
Но мнозина отъ тия апостоли биваха живи хващани и прикачвани на бѣсилката, други убиваха по друмища, пѣкъ трети сами се лишаваха отъ своя животъ, за да не паднатъ живи въ рѣцѣтъ на турцитѣ. . . .

Кой не е чувалъ за Караджата, за Хаджи-Димитра, за Хр. Ботевъ, за Раковски и други? Ами за Бенковски? Да! И той е единъ истински борецъ за нашата свобода, защото приготвѣше народа къмъ бунтъ, къмъ възстание срѣщу мъчителитѣ турци.

*
* *

А кой ли е този Бенковски? Съ какво помогна за нашето освобождение? Какъ загина той? Колко мъчно намъ ни става, когато си спомнимъ за смъртта на тоя народенъ апостолъ. . . .

Неговото родно мѣсто, бѣ, хе, тамъ въ балкана, единъ малъкъ градецъ, дѣто той раста и пораста, докато започна да се бунтува срѣщу неприятелитѣ — турци. Това градче е Копривщица. Отъ тамъ бѣ родомъ и Любенъ Каравеловъ.

Кжщата на Г. Бенковски.

Младиятъ момъкъ — *Гаврилъ Хлѣтовъ Бенковски* — силно обичаше своята татковина и не можеше да търпи това робство, този срамъ, който тежеше на българитѣ. Той искаше, щото врьдъ, дѣ има българи, да живѣятъ свободно . . . Той не пожали своя животъ. Събра отборъ юнаци около себе си и съ тѣхъ нападаше на турцитѣ. Това бѣ неговата чета. . .

Той се скиташе съ нея изъ гори и балкани, като дирѣше и нападаше народнитѣ душмани. .

* * *

Прѣзъ пролѣтѣта на 1875 год. Бенковски бродѣше съ своята чета, която се състоеше отъ 75 храбри юнаци, изъ хубавата горделива Стара-Планина. Този балканъ бѣше истински домъ за всички български юнаци и народни апостоли. На него си сложиха коститѣ много борци за нашата свобода.

Дългитѣ скитания, гладътъ, лошото врѣме и турскитѣ нападения съсипали четата на Бенковски, и когато стигналъ до Тетевенския балканъ, останалъ само съ 30 другари, които се прѣснали по разни страни. . . .

Бенковски потеглилъ пакъ изъ балкана, но придружаванъ само отъ трима свои другари: Захари Стояновъ, Отецъ Кирилъ и Стефо Далматинецътъ. По това врѣме изъ балкана сж биле прѣснати башибозуци, които да дирятъ българскитѣ юнаци.

Четирмата пѣтници биле водени отъ единъ старецъ — дѣдо Вълъю, който ги е приелъ съ готовностъ и се приструвалъ, че е готовъ да се жертвува за тѣхъ. . .

Слѣдъ хубава почивка въ една пещера, пѣтницитѣ продължили своето пѣтуване къмъ града Троянъ.

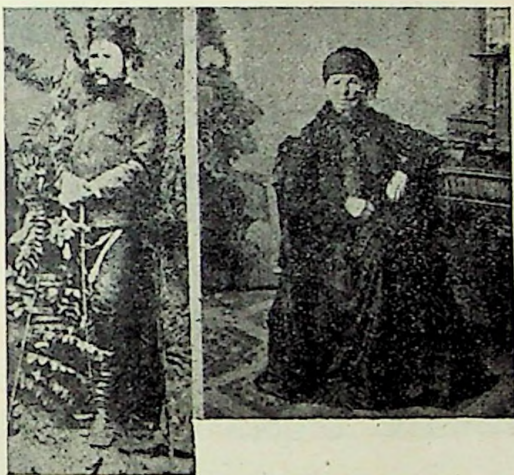
Било мѣсецъ май и тънакъ снѣгъ покривалъ още нискитѣ мѣста. Гората току що развила своитѣ листи. Започнало да мирише на младостъ. . . .

Най-послѣ пѣтницитѣ достигнали до рѣката

Костиня, която стрѣмно и шумливо протича надолѣ къмъ полето. Дѣдо Вѣлю събира около себе всичкитѣ пѣтници, показва имъ нѣщо и потеглилѣ пакѣ напредѣ. Заредили се по новото мостче надъ рѣката — най-напредѣ дѣдо Вѣлю, слѣдѣ него Бенковски и другитѣ, а послѣденѣ Захари Стояновѣ.

Но тукѣ се открива цѣлата измама.

Дѣдо Вѣлю бързо прѣминава мостчето и се скрива задъ една паднала бука и изведнажѣ се чуватѣ гърмежи отъ пушки. Бенковски и др. падатѣ убити, а З. Стояновѣ — уплашенѣ пада въ рѣката, която бързо го повлѣкла надолу. . .

Г. Бенковски и майка му баба Груевица.

Скрититѣ турци, които биле наредени изъ гората отъ прѣдателя дѣда Вѣля, излизатѣ бързо и отсичатѣ главата на бореца Бенковски, като оставили трупа му за храна на дивитѣ звѣрове.

Така загина този истински народенъ апостолъ, който младъ остави своитѣ кости въ усойтъ на балкана. И на това мѣсто днесъ нѣма никакъвъ бѣлѣгъ, който да ни напомва за неговата смъртъ. Но бѣлѣгъ дълбоко врѣзанъ има въ нашитѣ сърдца, който всѣкога ще ни напомва за неговата велика борба.

Честъ на такива борци за нашата свобода!

Лебедова разходка.

Въ ранно утро, майско утро,
Слънце щомъ изгрѣе,
Чуй се птиче къмъ възтока
Пѣсень да запѣе.

А въ рѣката се редѣятъ
Лебеди чевръсти, —
Ясно утро поздравляватъ,
Слънце възхваляватъ.

Тѣ се гуркатъ у водата,
И гледатъ засмѣно;
Ту надбѣгватъ се на волностъ
Въ ширине голѣмо . . .

Въ ранно утро, майско утро,
Слънце щомъ изгрѣе:
Гордо лебеди зашаватъ,
Всичко побѣлѣе

Хр. Боневъ.

Завистливиятъ слуга.

Еднажъ единъ царъ се разсърдилъ на единъ отъ слугитѣ си и заповѣдалъ да го накажатъ съ смъртъ. Когато отивали къмъ мѣстото, гдѣто щѣлъ да бѣде наказанъ, осѣдениятъ почналъ да обвинява царьтъ за неговата несправедливостъ и жестокостъ. Царьтъ дочулъ, че осѣдениятъ говори нѣщо и попиталъ единъ отъ слугитѣ си за неговитѣ думи.

— Свѣтли, царю, — отговорилъ слугата — осѣдениятъ казва, че вие сте много добъръ и милостивъ царъ и се надѣва, че ще му простите грѣшката и нѣма да го погубвате.

— Прощавамъ го! — казалъ царьтъ и заповѣдалъ да го пустнатъ.

Тогавъ другъ отъ слугитѣ, който чулъ думитѣ на осѣдения, приближилъ се до царьтъ и казалъ:

— Царю, честити, осждениятъ говорѣше противъ васъ; той ви обвиняваше въ несправедливостъ и жестокостъ . . . Той не искаше отъ васъ милостъ! . . .

— Мълчи. завистливий човѣче! — извикалъ царьтъ. Вмѣсто да се радвашъ, че му дарихъ живота, ти идешъ да го обвинявашъ. Тебъ ти е драго да го видишъ подъ ножа на палача . . .

Слѣдъ тѣзи думи царьтъ се обърналъ къмъ стражата си и казалъ: „Вземѣте този завистникъ и го хвърлѣте въ тъмницата“!

Ф л а м и н г о .

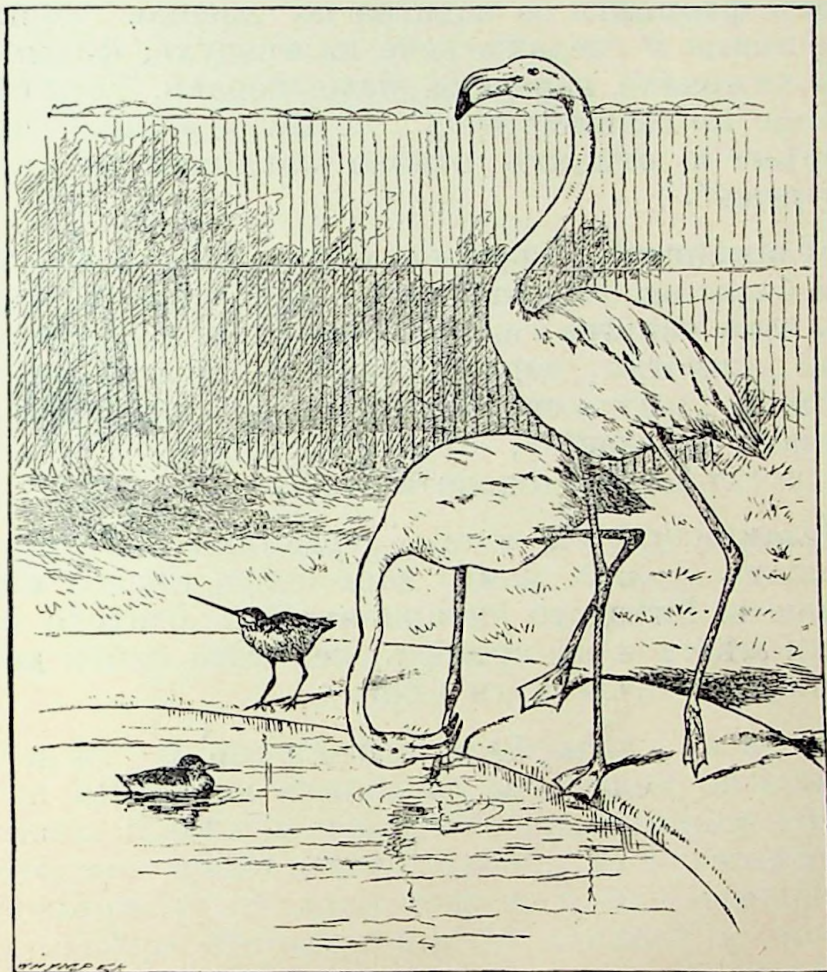
Фламингото е покрито съ бѣла мека перошина, прошарена съ нѣженъ розовъ цвѣтъ. Горнята частъ на крилетъ е ясно-червена, а въ краищата имъ има черни петна. Очитъ му сж желти и около тѣхъ има червено колелце. Ключътъ е изкривенъ и при основата е червенъ, а на върха—черъ. Краката му сж червени, дълги и покрити съ розови ципи. Фламингото достига на височина отъ 120—130 с. м. Мажкитъ сж повисоки отъ женскитъ.

Фламингитъ живѣятъ най-много около Сръдиземно море на голѣми стада. Понѣкога се събиратъ съ хиляди и отдалечъ изглеждатъ като наредени войници.

Ето какъ описва такава гледка единъ пътешественикъ:

„Рано сутриньта азъ се бѣхъ изкачилъ на едно високо мѣсто—далече отъ блатото. Въ не-

го имаше съ хиляди фламинги, които се виждаха, като наредени войници. Линията бѣше дълга и права. Въ това врѣме слънчевитѣ лъчи освѣтиха цѣлата околностъ. Гледката сега стана

по-величествена: отъ лъчитѣ блѣсна розовия цвѣтъ на фламингитѣ и се показва една дълга

ивица отъ ясно-червенъ цвѣтъ, като че се бѣха разпукали розови пъпки . . . Никога нѣма да забравя тази хубава гледка! . . . Но изведнажъ като че горнята частъ на стѣната се събори, всичко се наведи и въ единъ мигъ цѣлата стѣна отъ фламинги се издигна на високо. Червената ивица я гледахъ вече на въздуха; фламингитъ хвърчаха наредени като жерави. Това бѣше още по-величествено! . . . Не се измъгна дълго врѣме и птицитъ отново накацахъ по сжщия редъ“.

Фламингитъ хвъркатъ много леко и съ голѣма бързина. Гласътъ имъ е дрезгавъ и крякатъ като нашиятъ гжски. Хранятъ се съ дребни водни животни: червеи, раци и малки риби. Спущатъ дългата си шия въ дъното на блатото, извиватъ си главата, отварятъ широко устата си и поглъщатъ уловената храна.

Фламингитъ сж много страхливи и всѣкога поставятъ стража, която дава знакъ, когато има опасностъ. Гнѣздото си правятъ въ блатото на плиткы мѣста и на пролѣтъ женската снася двѣ голѣми и продълговаты яйца.

За да се улови фламингото е много трудно. Обикновено ходятъ да ги ловятъ нощъ. На двѣ или три ладии разперятъ дълги мрѣжи и ловцитъ внимателно се приближаватъ къмъ стадото. Оплашенитъ птици се забутватъ въ тъмнината и нѣкои се улавятъ въ приготвената мрѣжа.

Уловеното фламинго може да живѣе въ нарочно приготвена клѣтка, каквито има въ зоологическитъ градини. Въ срѣдата на клѣтката има

блато, въ което се пуца храната му. Около него плаватъ и други водни птици, които изглеждатъ като точки прѣдъ високото фламинго.

Другарчета.

Митко днеска не бѣ веселъ—

Нѣщо му тежеше,

Дали болестъ го люлѣе,

Или гладенъ бѣше ?

Ей насрѣща той съглежда

Своего другарче,

Хлѣбъ въ ржцѣтъ си държеше—

Топличко коматче.

Митко бързо се затече,

Дружно приближи го,—

А пѣкъ Ваню—безъ да чака—

Хлѣбътъ раздѣли го. . . .

Сладко тѣ се погостиха,

Митко стана веселъ—

И безъ много да се бавятъ,

Заловиха пѣсенъ. . . .

Хр. Боневъ

Изъ живота на животнитѣ.

I.

Доброволенъ защитникъ.

Въ една звѣрилница въ гр Берлинъ едно куче пазело двѣ малки соколчета. Кучето така се привѣрзало къмъ слабитѣ си другари, щото ги считало като свои рожби. То не позволявало никой да се приближи до тѣхъ, даже и на слугата, който имъ носѣлъ храна.

Малкитѣ соколчета биле много доволни отъ своя защитникъ: тѣ се омилквали около него, кацали на гърба му и весело се забавлявали. Тази дружба се продължила доста години.

Ето единъ примѣръ за насъ, млади читатели! Нека и ние защищаваме по-слабитѣ; нека и между насъ се развие искрено и дълготрайно приятелство.

II.

Страусъ и дѣцата му.

Капитанъ Комингъ, прѣзъ врѣме на единъ ловъ въ Южна Африка, срѣцналъ едно сѣмейство страуси (птици). Майката вървѣла подиръ рожбитѣ си и внимателно гледала на всички страни да не се яви опасностъ. Капитанътъ, като ги наближилъ, дигналъ пушката си да стрѣля на тѣхъ. Майката, като забѣлѣжила опасността, излѣзла прѣдъ ловеца и почнала да прави разни движения, за да отвлече вниманието му. Тя ту разпервала, ту събирала крилѣтѣ си, падала на земята и се въртѣла като ранена и издавала особени крясъци, а въ това врѣме дѣцата ѝ бързали да се отдалечатъ и да избѣгнатъ опасността. Слѣдъ това майката гледа вече и за своето спасение, но често пѣти става жертва.

Ползата отъ птицитѣ. *Гарванътъ* кълве голѣмо количество бѣлитѣ червеи на майския брѣмбаръ.

Пѣдпѣдъжътъ и *яребицата* изтрѣбватъ различнитѣ земни червеи.

Кукувицата унищожава много едри космати гжсеници, които другитѣ птиченца се страхуватъ да доближатъ.

Косътъ очиства градинитѣ отъ плужецитѣ и охлювитѣ; той като своя братъ—*дроздътъ*, унищожава сжщо тѣй голѣмо количество скакалци.

Чучулигата се впуца върху червеитѣ, шурдитѣ, скакалцитѣ и мравитѣ яйца.

Врабчето яде бѣлитѣ червеи, майскитѣ брѣмбари, листнитѣ въшки и др.; а неговитѣ мѣнички изядатъ 400 насѣкоми на день.

Славейчето е голѣмъ неприятель на лавритѣ и мравитѣ яйца.

Редакторъ Н. Гайтанджиевъ.

Издава Научното друж-во „Отецъ Паисий“

гр. Казанлъкъ.

— Чакай, Катя, мостчето сега ще бъде готово!...

Лѣтенъ дъждъ.

Слѣнце пали въ небесата,
Съхнатъ ниви и поля,
Млѣкватъ птички изъ гората
И рѣката намалѣ.

—о—

Ала облакъ се надвѣси,
Надъ свѣтливи небеса,
Сви се буря, грѣмъ разнесе
И дъждъ силенъ завалѣ.

—о—

Скоро слѣнце се подаде,
Облакътъ напрѣдъ изви,
Жълти ниви и ливади
Изобилно напои.

—о—

Въздухътъ се опрѣсняява
И трѣви сж свѣжи пакъ,
Ручей бѣбли низъ джбрана
Птичка пѣе въ гжстъ шумахъ.

В. Ив. Стояновъ.

— ❧ СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА ❧ —

Синчець.

Хубаво си цвѣте мило,
Хубаво, напето,
Имашъ ти очички сини
Сжщо катъ небето.

— о —

Всрѣдъ полята, всрѣдъ горитѣ
Волно ти вирѣшъ,
Съ слънцето се разговаряшъ,
Сладки пѣсни пѣшъ!

На момитѣ, на дѣцата
Се усмихвашъ леко,
И ги канишъ и ги викашъ
Още отдалеко.

Люб. Бобевски.